

HAC
(HE)
KM
HV
AM

Нас (не) кинули

Трагікомедія

Дійові особи:

Марс - бірманський кіт. Гордівливий та саркастичний критик; дуже акуратний, любить чистоту та порядок.

Брауні - пес породи курцхаар. Завжди думає вголос; активний оптиміст, не втрачає надію до останнього.

По - жовта папуга-карела. Гучна та емоційна бунтарка; любить співати та танцювати; похлива.

Зигмунд (також Зіна) - золота рибка. Мовчазливий та спокійний, за всіма спостерігає. (Бажано використовувати хоча б базові жести для глухонімих)

Стьопа - домашній пацюк, який любить свободу та пригоди. За декілька днів до війни зник, а повернувся вже після від'їзду хазяїв.

ДІЯ ПЕРША

На сцені стоять великих розмірів клітка для папуги на підставці (з якої можна зістрибнути) з шторками, кошачий дім (бажано з високою полицькою, куди можна буде залізати), собача устілка, пуста клітка для гризуна, акваріум. Також великі миски з їжею та водою для kota та собаки.

Кіт спокійно сидить на полиці, папуга за шторками у клітці, риба в акваріумі, пацюк відсутній. Брауні у центрі, ближче до краю сцени, дивиться вгору у залу.

Звук як захлопнули двері, прогорнули ключі.

Брауні: Щось мені це не подобається...

Марс: Розслабся, вони напевно знову до бабці поїхали на вихідні.

Брауні: Занадто багато речей вони з собою взяли...

Марс: То й що? Може Леся захотіла щось комусь там віддати, чи просто влаштувати модний показ.

Брауні: У селі?

Марс: Авжеж, там завжди вільний подіум та немає конкуренції.

Брауні: В мене все одно якесь почуття... Ганебне.

Марс: То може не треба було зранку їсти свою блювоту?

Брауні: Та до чого тут се?!

Марс: Та так, взагалі ні до чого...

Брауні: Ти вмієш читати?

Марс: По-людському?

Брауні: Ну да.

Марс: Ну трошечки щось розумію, а що?

Брауні: Подивися ось там (показує у залу) на тій мапі для часу, який сьогодні день?

Марс: На календарі?

Брауні: Так! Ну?

Марс: Ну 23 лютого. Навіщо тобі? Ти влаштувався на роботу?

Брауні: А вихідні завтра чи не завтра?

Марс: Ні, сьогодні середа. Але в нас все життя це вихідний, чого ти хочеш?

Брауні: То куди ж вони могли посеред тижня поїхати? В Павла робота кожен день! І в Юлі теж!

Марс: А мені звідки знати? Може то як його... Відпустка?

Брауні: Вони влітку вже їздили, та й ми самі не залишалися.

Брауні починає ходити по колу, підходить до акваріуму.

Брауні: Зіна, а ти що думаєш?

Зигмунд пожимає плечами.

Марс: Не чіпай його, бо він зараз перетурбується та знов від стресу вистрибне, як ми його потім запхнемо у воду?

Зигмунд закатує очі та перехрещує руки.

Брауні: Я вам кажу, відчуття в мене погане. А я на цьому знаюся!

Марс: Ніхто й не сумнівався. Смаки в тебе теж... специфічні.

Брауні: Ти знову наді мною знущаєшся?

Марс: Хто? Я? Та коли таке було?

Брауні: Вчора ти ржав з мене.

Марс: Котрий з разів ти маєш на увазі?

Брауні: Ось!

Марс: Так я ж по-доброму! По-сімейному. Ну з ким не буває: злякався пральної машинки.

Брауні: То не машинка... То демон.

Марс: Авжеж.

Брауні різко сідає на підлогу та починає чесати вухо.

Марс: Почалось. Зигмунд, рахуй.

Зигмунд на пальцях рахує приблизно 12 секунд (досить жваво) поки Брауні продовжує чесатися. Брауні зупиняється.

Марс: Рекорд сьогодні, нажаль, не побито.

Брауні: Що? Про що ви? Ви- Ви знову наді мною регочите? Ви що, думаете, я тупий? Я взагалі виграв виставку у 219ому! Усі мені заздрили! В мене були найкрутіші трюки!

Марс: Може 2019ому?

Брауні: Я так і сказав.

Марс: Нема питань. Так, вибачте, що я мушу перервати нашу неможливо цікаву бесіду, але в мене за розкладом сьогодні йога.

Марс стрибає на підлогу, та починає робити різні кошачі пози у суміші з позами з йоги. Повільно, «обережно», Брауні спостерігає за ним та пробує повторити.

Марс: Не намагайся, в тебе кістки дубові.

Брауні (корчиться, намагається вистояти у позі): Це як?

Марс: Ну ти взагалі не гнучкий, ні на розум ні на тіло.

Брауні (встає ображено): Чому ти постійно мене обзиваєш?

Марс: Та то неправда, я просто говорю, як є.

Брауні: Ага, авжеж.

Брауні ображено йде на свою устілку. Через хвилину Марс помічає це, припиняє вправи.

Марс: Тю, ти що, образився?

Брауні: Відчепися.

Марс: Брауні, не вішай носа! Я ж жартую, ну. Чого ти? Повернутися наші люди, нікуди не дінуться.

Брауні відвертається.

Марс: Ну, Брауні? Тю. Хочеш я тобі пісню заспіваю, щоб не киснув?

По: Дооообрий ранок, Україно! Прррокидайся вже мала! (Пісня Нумер 482 - Добрий ранок Україно)

Марс: Ой, почалося...

По відкриває штори у клітці.

По: Телеканал інтерррр бажає усім доброго ранку! Агов, чого такі тухлі? Барнік, (прицмокує) мій гарний хлопчик, чого ти такий сумний? Кіт тебе знову ображає? Нічого, я зараз як вийду зі своєї камери, я йому бистррро все поясню за рравноправіє!

Марс: Ой, ти краще б там сиділа за своєю «кулісою» та не виступала.

По: Я – аррртистка! Ми без сцени жити не можемо! Лише актор на шоглі сцени вмере, підкинувши до неба грррішну душу!

Марс: Твій театр вже давно погорілий.

По (похмуро): А де мої головні глядачі? Де Леся?

Барні: Кинули вони нас...

По: Як це, кинули?

Барні: Ось так. Забрали речі тай кинули.

Марс: Та він вигадує. Ну куди вони дінуться?

Барні: Да хто їх зна! Але я впевнений, що...

Марс: Що «що»?

Барні: Що нас кинули.

По: Ні, я хочу крізь сльози сміятись,

Серед лиха співати пісні,

Без надії таки сподіватись,

Жити хочу! Геть думи сумні!

Марс: Так, не треба тут нудьгу розганяти. От від кого а від тебе я такого депресняку не чекав. Ось якщо б це Зигмунд почав – тоді ще можна зрозуміти, а ти...

Зигмунд закатає очі.

Марс (до Зигмунда): Ти дивися, а то в тебе й так одного разу наче око не випало, дозакатуєшся.

По: Так! Ррррренджери – зібралися! Чого люди могли нас взагалі кинути? Ми ж кльові та класні!

Марс: Ну що до вас не знаю, але так, мене точно вони б не кинули.

Барні: Нарцис. Яка від тебе користь взагалі то? Я хоча б великий та гучно лаю, щоб точно ніхто сюди не сунувся.

Марс: Я покращую чуттєві вібрації цього дому.

Барні: Чого?

По: Ха! Вібрації! Не сміши. Ще й покращує. Ти тільки своєю шерррстю забиття пилососу покращуєш.

Барні починає ричати.

Марс: Ну і нащо ти це сказала? В нього ж психологічна травма через цій пилосос.

По: В нього тртравма через усі електроприлади.

Марс: Це говорить та, кого трохи й феном не здуло.

По: Я була пташеням, теперрр я набрала 10 гррам ваги та стою по життю цьому впевнено.

Марс: Ну-ну.

По (після паузи роздумів): То зачекайте, а їжа в нас є?

Марс: В мене насипано.

Барнік: І в мене. Якась велика порція сьогодні правда.

Марс: Ти тільки не переїдай, а то любиш.

Барнік: Ну що я, коли смачно, не буду їсти?

По: І в мене все є. А що з Зигмундом робити, якщо вони не повернуться?

Марс: Розвелись тут панікери, повернуться вони. Це ж люди! Куди вони зі своєї коробочки надовго підуть? Тут в них комп'ютери тим паче, без них точно нікуди.

По: А я щось ноутбуку Лесі не бачу.

Марс: Може вона просто забрала його з собою у школу.

Барні: Ні-ні-ні, Юля їй не дозволяє!

По: Так - «Ніякого ноутбуку! Тобі що, телефону замало? Я знаю, ти почнеш грррррати в ігри на перерві».

Марс: Розслабтеся, боже, а то я наче Рен-ТВ дивлюся з цими всіма конспіраціями. Я знаю, де Павло свою значку ховає. Якщо вона на місці, а вона на місці, - то точно вони нікуди не втекли.

Марс уходить зі сцени.

По: Не перемикайте, ми повернемося через декілька хвилин! (співає заставку з *Голоса Країни*) Голос твоєї краї-ни! (Далі співає «ніч яка місячна») Ніч яка місячна, зоряна, ясная!

Видно, хоч голки збиррай.

Вийди, кохана, працю зморена,

Хоч на хвилиночку в гай.

Повертається розгублений Марс.

Брауні: Ну?

Марс: Немає...

По: Чого немає?

Марс: Значки немає...

По: Ну то може вони поміняли місце?

Марс: Ні, я усе в домі знаю та усе бачу.

Барні: То може тоді ти знаєш, чому вони зібрали речі та пішли?

Марс: Ну, я щось чув, але...

Барні: Що? Що ти чув?

Марс: Щось про війну. Але я не знаю, що це таке.

Барні: І я не знаю. Може По знає якусь пісню про це?

По: Так... Щось пам'ятаю. Я чула тільки (*Океан Ельзи – Не твоя війна*)

Гілля калин похилилося

Мама, кому ж ми молилися?

Скільки іще заберрре вона

Твоїх дітей, не твоя війна?

Барні: Тобто це значить... Що їх хтось забрав?! Але ніхто за ними не приходив, я нікого не бачив та не чув!

Марс: Мені здається, що тут скрита якась метафора... Що там далі у тексті було?

По: Сорі, в мене мозок не дуже великий, я тільки пррррспів пам'ятаю.

Марс: Ну і яка від тебе користь? Може тебе з'їсти просто?

Барні: Агов! Я тобі з'їм. Давайте попри все залишатися тваринами!

По: Я ідентифікуюся як птаха!

Барні: І птахами.

Зигмунд б'є по акваріуму.

Барні: І рибами. В нас багат шарове... Ну як його... Синонім слова банда, більш культурне! Типу згряя.

Марс: Ком'юніті?

По: А дерррржавною мовою?

Марс: Суспільство?

Барні: Так! Так, суспільство! Навіть товариство.

Марс: Ага, з обмеженою відповідальністю. До речі про обов'язки. А що будемо робити з... ну... (дивиться на Барні)

Барні: Чого?

Марс: З твоїми походами.

Барні: Якими походами?

Марс: Хрестовими. На вулицю, якими ще?

Барні: Блін, а я не знаю... Мені ж і справді треба буде увечері... лотка ж я не маю, як деякі.

Марс: Можеш сходити під себе, як Зигмунд.

Зигмунд жестом посилає Марса.

Барні: Або у твій лоток.

Марс: Не смій!

Барні: Можу у твої долоньки, підставляй! (наближається до кота)

Марс (убігає до себе): Гидко! Фу! Фу! Мерзенно! Не чіпай мене, вшивий!

Барні (сміється): А хіба то не тебе нещодавно від вошей травили, га?

Марс: Це профілактика!

По: Ну-ну.

Марс: А ти якщо не прикриєш дзьоба, я з тебе точно суп зроблю! Бо якщо нас кинули то корм скоро закінчиться, а я помирати не збираюся, в мене залишилося тільки 3 життя.

По: Оце ти нахаба, подивіться на нього! Всього тррри життя! В мене одне і то, якщо 18 виповниться – пощастить! Хоч спробую пивні дріжджі...

Марс: Кому ти брешеш? Ти вже спробувала один раз, потім як наш шарік сьогодні вранці – вивернулася до самих кісток, ще й в акваріум.

Зигмунд витрушується, пригадуючи цей епізод.

По: Я маю на увазі – легально! Та й мені тоді було всього трри роки, що ти хочеш?

Марс: Ага, а наразі тобі вже цілих чотири, ого-го!

Брауні: Все, припиніть це. Оці всі суперечки ні до чого нас не доведуть.

Марс: Ну то що ти пропонуєш? Сидіти й мовчати?

Брауні: Мовчати краще, ніж сваритися.

Марс: Це тому ти постійно на вулиці лаєш як скажений, коли бачиш Мішу?

Зигмунд дістає мильні пузирі та починає їх пускати.

Брауні: Ми з ним просто обговорюємо новини.

Марс: А він про це знає?

Брауні: Собака собаку завжди зрозуміє.

Марс: Хіба чіхуа-хуа це собака? Як на мене – пацюк переросток.

По: До ррречі про пацюків, Стьопа так і не повернувся?

Марс: Та здох напевно десь у канаві. Зустрів справжнє пацюче життя з законами вулиць – ось і немає Стьопи.

По: То в тебе шрррам просто досі чешеться, ну той, як він тебе за дупу укусив.

Марс: Стули пельку!

Брауні починає до чогось прислухатися.

По: А Стьопа – боець, він таких яких ти абьюзерів терррпіти не буде, ясно?

Марс: Так а навіщо «терррпіти»? Ти в мене в шлунку переварися швидко, і терпіти не доведеться.

Брауні: Заткніться!

Усі здивовано завмирають, Зигмунд припиняє пускати пузири.

Брауні: Тихо! Ви чуєте?

Марс: Як у По-По криша їде? Трохи чую.

Брауні: Та циц! Якийсь дивний звук... Неначе якийсь скрегіт...

Вистрибує Стьопа у масці.

Стьопа: Ага!!

Усі кричать, Зигмунд робить вид, що кричить. Брауні бере своє ліжко (або велику подушку) та вдаряє Стьопу, той падає.

Стьопа: Агов, альо! Ви що, подуріли? (знімає маску) Чого відразу бити?!

Брауні: Тьфу! Ну ти дурний?!

По (радісно): Стьопа!

По біжить назустріч Стьопі та обіймає його.

По: Ти живий! Ти живий!

Стьопа: Авжеж живий, мала! Такі як я виживають у будь-яких умовах!

Марс: Ага, точно як таргани.

Стьопа: Ой, Марсику, а ти що, не скучив за мною? Ось я за тобою – дуже! Я навіть не чистив зуби цілий тиждень, щоб тебе поцілувати, як ти любиш! Ну, іди до мене.

Стьопа карикатурно наближається цілувати Марса, той шипить.

Марс: Відчепись! Відчепись від мене, холеро! Поки не приймеш 10 ванн після твоїх погулянок – навіть не дихай в мою сторону!

Стьопа: Господи, ну ти тухлий, як ті яйця що я жер на помийці.

Марс (скукожився): Фу! Закрий рота! Фу-фу-фу!

По: То Стьопа, рррозкажи, де ти був?

Стьопа: Ооо... Де я тільки не був за цей майже тиждень! Я не помер майже... (рахає на пальцях, показує 4) Сім разів!

По: Стьопа! Ну нащо ти так ррризикуюеш! А якщо б ти справді помер? Ти ж не Марс – один раз помреш, то вже назавжди!

Стьопа: Поша, ну що за життя таке, в клітці, га? Я в душі пірат! Мені треба пригод, відчувати повітря, солоний запах моря!

Марс: То ти просто корабельна криса, а не пірат.

Стьопа: Я – пацюк! І я пишаюся цим! Бути пацюком за природою – не гріх! А ось інша справа – пацюки в парламенті...

Брауні: Ой, будь ласка, давайте без політики! Бо потім ви знов почнете дратися з Марсом, а мені вас рознімати.

По: Так, ти краще рррозкажи про свої пригоди! То ти побував на морі? І як воно?

Марс: Як-як, змерзло. Лютий за вікном.

Стьопа: Почалося все на початку. Леся знов не закрила двері в мою клітку, і я вирішив, що це знак. Я відчув, що настала моя пора пригод, що це час для великих подій, за які я назавжди залишуся частиною пацючої історії!

По (ентузіазм): Ну, так і що було?

Стьопа сідає на край своєї клітки.

Стьопа: Коли під покровом ночі я вдало покинув наші апартаменти, я вирішив стрибнути на зустріч своїй долі – у каналізацію.

Марс тихо сміється.

Стьопа: Ще від своєї матері, царствіє їй пацюче, живучі в зоомагазині «Дружок» я чув історії про свого славетного 50 разів прадіда, на честь якого мене назвали – Степана Пацюкевіча молодшого, який на своєму часі був вірним другом того самого Максима Залізняка.

Марс: Що? Чого ти вигадуюеш? Тебе Стьопою назвали взагалі на честь Степана Гіги, бо баба Марися постійно співає ту пісню, ну як її...

По: Цей сон, цей сон! Мені щоночі сниться!

По та Стьопа: Крізь сон, крізь сон! Вона мені сміється!

Брауні: Марс, не перебивай, воно ж так ніколи не закінчиться. А почнеться концерт. Ну, то що там далі?

Стьопа: Кхм. То так, про що я... Так! Максим Залізник! Славетний отаман та гайдамака! То я вирішив – чим я гірший за свого прадіда та його друзів? Мені треба було визволяти свій народ від кріпацтва, яке упровадив узурпатор Сліпак Четвертий.

По: Який такий Сліпак Четвертий?

Стьопа: Ви що, ніколи не чули про Сліпака Четвертого?

Усі мовчать. Стьопа «виключає світло» та дістає ліхтарик, яким підсвічує своє обличчя, ходить по сцені.

Тривожна музика

Стьопа (нагнітає): Біля тридцяти років тому, після розпаду Союзу Гризунових Соціалістичних Республік, до влади над українськими водостічними трубами прийшов Сліпак Перший. Заручившись підтримкою розбагатівших на крадіжці та рекеті диких хом'яків, він упровадив таємну коаліцію влади між усіма каналізаційними регіонами. Коли його вбили свої ж «товариші», усе до своїх лап притягнув його син – Сліпак Другий, але на справді, він та Сліпак Третій були лише маріонетками у маленьких але смертельно небезпечних кігтях коаліції. Але в ніч на п'ятницю тринадцятого у 2015 році народився Антихрусть – Сліпак Четвертий.

Грім та блискавка

Стьопа: Багато історій є про нього... Кажуть, що у дитинстві, під трубами заводу «Азовсталь» його укусив привид Сурка Грозного, і після цього він сказився... Він вбив усіх хом'яків коаліції, та розірвав їх на шматочки своїми гострими зубами родинної помсти, які назавжди запам'ятали смак крові собратів гризунів!

По пищить та закриває очі руками.

Стьопа: Тоді він накреслив собі шлях на усе життя – шлях крові, шлях люті! Він розпочав нову еру кріпацтва серед мишиного братства, забувши про кодекс честі, кодекс гризунів усього світу! Він тримає увесь наш до того вільний та сміливий народ у страху, і ніхто до сих пір не зміг впоратися з його ненажерливою хваткою!

По трясеться.

Марс: Так, годі!

Світло вмикається

Стьопа: Ось і я так сказав! Годі цьому вбивці диктувати свої правила! Настав час порвати ці кайдани! Як писав мій 30 разів прадід Тарас Мищенко:

Отаке-то було лихо

По всій Україні!

Гірше пекла... А за віщо,

За що *миші* гинуть?

Марс: Припини, з папуги зараз усе пір'я повипадає через твою брехню.

Стьопа: Брехню?

По: Ні-нічого не п-повипадає! Так, мені страшно, але я тобі вірю, Стьопа!

Стьопа (підходить до По, кладе їх на плече руку) : Точно не страшно? Якщо що, ти скажи – я щось інше розповім!

По: Стьопа, якщо ти зміг це все перррежити, то я вислухати точно зможу!

Стьопа: Ну добре. Тим паче, найстрашнішу частину ми вже пройшли.

Брауні: То й що ти зробив? Переміг його?

Стьопа: Тю, ти чого, фантазер? Я за тиждень формував новий повстанський рух! УПА – українська пацюкова армія.

По: Ого! І що, пррррям всіх об'єднав?

Стьопа: Багато хто не готовий до змін, багато хто боїться. Але навіть з тими, хто приєднався до ідеології свободи – ми переможемо, ми завжди будемо перемагати, бо ми вільні духом!

По: Стьопа, то ти справжній герой! Навіть крррруче, ніж пірати!

Стьопа: Ну, в душі я все одно завжди пірат. Коли-небудь я й тебе візьму у піратські пригоди, бо що за пірат без папуги? А?

Стьопа підіймає По та кружить її.

Стьопа: Посаджу тебе на плече, і ми попливемо кудись далеко! Шукати острів черепу!

По: Острів Черррепу! І в нас будуть піастри! Піастррри!

Стьопа: Але спочатку – в мене є борг перед народом, який я повинен виконати.

По: Так, так, ти прравий!

Брауні: То що, ти знову від нас втікаєш?

Стьопа: Та я повернуся! Але я вже відчув життя на волі, життя пригод та подвигів, на місці у клітці сидіти вже не вийде. Але я ніколи не забуваю про вас, та про Лесю з- До речі, а де всі?

По: Ну... Як тобі сказати...

Брауні: Вони нас кинули.

Стьопа (після паузи починає сміятися): Оце ви мене пранканули! За те, що я вас налякав? Смішно, смішно! Переграли мене. Але все ж таки, де вони?

Усі серйозно мовчать.

Стьопа: Щось мені не подобається, як Зигмунд мовчить... То ви що, не жартуете? Як це, кинули? Усіх? І квартиру? То що трапилося то?!

Брауні: Ми не знаємо. Кіт говорив, що щось вони говорили про війну, але я, особисто, такого слова ще не чув.

Стьопа дуже збентежений, усіх оглядає.

Стьопа: Ти сказав... Війну?

Марс: То ти щось про неї знаєш?

Стьопа: Скажи, що саме ти чув?

Марс: Це було вночі та пошепки, але щось на кшталт «скоро може бути війна, і що ми будемо робити? Ризикувати?» Та більше нічого я не почув.

Стьопа (після обміркування, трохи переляканий): Давайте почекаємо до завтра. Якщо справді вони не повернуться, то ми... Ми щось вигадємо. Я щось вигдаю, добре? В мене справи, то я повернуся завтра, окей?

По: Ти точно поверрррнешся?

Стьопа (бере По за руки): Точно. Я обіцяю. Все, ви тут не накручуйте себе, добре? Не накручуйте...

Стьопа уходить.

По: Ну, головне, що він живий!

Марс: Коли вже цей пірат пішов, то давайте поговоримо про важливі речі: як годувати Зигмунда? В мене особисто лапи, я це зробити не зможу.

По: Не прррроблема, в мене є дзьоб, я з нього й насиплю.

Марс: Іу, гидота яка.

По: Це говоррррить той, хто лиже свої яйця?

Марс: Не заздри, що в тебе їх нема!

По: Захочу – відкладу, поняв?

Марс: Ага, курячі?

По показує язика Марсу та йде до рибки, робить вигляд спиною до глядача, що насипає корм в акваріум.

Брауні (таємно): Марс, пст.

Марс: Що ти хочеш?

Брауні підходить до Марса, говорить тихо.

Брауні: То що ми будемо робити, якщо вони не повернуться?

Марс (оглядає його, зітхає): Не знаю.

Брауні: Нам треба буде якось щось вигадати. Ми ж не можемо тут... Ну... Без їжі залишатися.

Марс: Я розумію тебе, але наразі нічого ми не зробимо.

По: Чого ви там пліткуєте?

Брауні: Нічого!

Марс: Так, все, пора вже йти спати. Не знаю як ви, але я втомився вже за день.

Брауні: Так ти ж нічого не робив.

Марс: А хто вас слухав цілий день? Це теж праця, ще й важка. Давайте, вранці будемо щось думати. Ніччю треба спати. І в день пару разів також. На добраніч, бо мені ще в три години прокидатись та нявкати.

По: А нащо ти це ррробиш взагалі?

Марс: Це котяче, ви не зрозумієте.

Марс лягає до себе.

По: Ладно, я теж піду. Тільки відкррийте мені зрранку штори, бо я так тільки в обід прокинувся!

Брауні: Добре. Доброї усім ночі.

Усі лягають спати.

Світло гасне.

Лунають вибухи, далекий звук сирени. Чути собачий лай, крики котів, інші звуки збентежених тварин

Світло не яскраве.

Марс (з крику людського на кошачий крик): Що за херняаяяу?!

Брауні: Вуф! Вуф! Що коїться?!

По: Полундра! Полундррра! Полундра! Нас атакують! По! По! По!

Усі збираються до купи біля Акваріуму, Зигмунд трясеться, усі прижимаються один до одного.

Брауні: Кіт, що це таке?!

Марс: Чого ти мене питаєш?! Я такого ніколи не чув та не бачив!

По: Ц-це... Ц-це... Пррибульці! Це точно прррибульці! Як тоді Леся дивилися! Як у тому фільмі!

Марс: Які нахрен прибульці?! Бахає так що стіни трусить!

Брауні: Так! Так! Треба усім заспокоїтись! Чуєте?! Так?!

Марс: Ти мені разом з цими вибухами зараз слуху позбавиш! Не волай!

По: З-з-здається... Що воно все...

Звірі трохи розслабляються і спостерігають за тим, що відбувається.

Брауні: Може, то нам усім... Здалося?

Марс: Ага! Наснилося!

Чути дуже далекий вибух.

По: В-в-воно вже д-далеко! Чуєте! Уйшло!

Марс (встає): Уйбіжало краще. А ну, дайте я у вікно подивлюся.

Брауні: Ти що?! Краще до вікон не підходь!

Марс: Без паніки, я обережно.

По: Ні! М-м-марсик! Не трреба! А якщо бахне та вікна пррозіб'ються!

Марс зупиняється.

Марс: Так і що ми будемо, на місці сидіти та не знати, що коїться?

По: Ну, Стьопа с-с-сьогодні пррийде, пррозкаже, що бачив.

Марс: Ага, у канаві він там багато побачить.

Брауні: Але ж все одно – треба трохи почекати!

Марс: Так... Ой, ну вас!

Марс вагається, але все одно раптом підбігає до краю сцени дивитися у вікно.

Брауні: Ну Марс!

По: То що там?! Що там?! Що-що-що?!

Марс: Не кричи! Я бачу дуже-дуже далеко якийсь дим...

Брауні: Може то від заводу?

Марс: Ні, то не звідти... Більше нічого так не бачу.

Чути далекий вибух.

Зигмунд хлопає в долоні та показує «все, досить, відходь».

Брауні: Може то як його... Ну, будують щось?

Марс: Ага, нову планету?

Брауні: Думаєш? А стару куди?

Марс: Брауні, боже мій, не напружуй свій собачий мозок, і мій теж.

Брауні: Ти знову жартуєш? Навіть у такій ситуації знайде час наді мною знущатися!

Марс: А не треба задавати свої дібільні питання!

Брауні: То я дибіл?!

Марс: А чого ти знов мене запитуєш?! В себе спроси!

Брауні: Та я тобі-

По (дуже гучно): Досить! Чого ви удвох постійно волаєте?! Вам що, пррроблем замало?! А ну сіли та замовкли!

Марс та Брауні обурено сідають та відвертаються один від одного.

По: А ну Марс вибачився швидко!

Марс: Мені нема за-

По: Я тобі зарраз виключу язика, вибачайся!

Марс: Ладно! Добре... Я вибачаюся.

Стьопа: Чесне пацюче!

Марс: Агов, в мене алергія на рожеві соплі.

Зигмунд плескає у долоні та показує «запитайте в нього».

Брауні: Стьопа, то скажи, що коїться то? Ти щось знаєш? Може людей наших бачив?

По: Так-так!

Стьопа усіх оглядає, зітхає.

Стьопа: Нічого гарного... Вона прийшла.

По: В-вона?

Брауні: Ти про... Те слово?

Марс: *Війна?*

Стьопа (після паузи): Так, це війна.

По: Т-то вона що, настільки в-в-величезна, що це ми чуємо, як вона топає?

Стьопа: Не зовсім... Війна це не людина, та не тварина. Це... подія.

Брауні: Подія?

Марс: То це свято яке, чи що?

Брауні: А! То вони цей, салют пускали! Як пам'ятаєте, ну, на новий рік.

Стьопа: Ні, нажаль це не свято. Це погана подія.

По: П-погана? Наскільки погана?

Стьопа: Найпоганіша з усіх.

Брауні: Навіть гірша за... смерть?

Стьопа: Це... Це і є смерть. Постійна смерть.

Марс: Як це «постійна смерть»?

Стьопа: Війною називають, коли люди сваряться та починають вбивати один одного. Багато людей, і дуже багато вбивають.

Брауні: То за що вони сваряться? В них відібрали їжу?

По: Чи може хтось щ-щось вкрррав?

Стьопа: Цього я ще не дослідив. Я планую разом з УПА виходити сьогодні вночі у розвідку.

По: Так це ж небезпечно! А якщо люди й тебе в-вб'ють?!

Стьопа: Ми будемо обережні. Наче ніндзя. Як-то кажуть: без жодного писку. Тим паче, хтось ж повинен це зробити!

По: Стьопа, якщо ти загинеш, я-я...

Стьопа (бере По за плечі): Поша, тільки не плач! Нікуди я не дінусь, я ж пацюк – ми живучі!

По: Але не безсмертні...

Стьопа: Так, відставити поганий настрій! Усім треба підтримувати бойовий дух. Так, ви наразі знаходитесь в, так сказати, полоні чотирьох стін, але нехай вони будуть нашою фортецею! Їжа є?

Марс: Поки що є.

Брауні: Але ж наскільки її вистачить?

Марс: Якщо ти не будеш жерти до блювоти, то на два-три тижні точно.

Брауні: Годі мене принижувати!

Стьопа: Так, а ну припинити сварку! На війні треба триматися разом, а не лаятися! Треба розуміти, хто ворог, а хто ні.

Марс: Так а хто ворог, доречи?

Стьопа: Про це я ще не дізнався, тільки здогадуюсь. Все, мені пора бігти, повернуся не знаю коли, але повернуся. Якщо почуєте людей – кричіть, може вони двері відкриють.

Стьопа убігає.

Марс: Ну ось відкриють вони нам двері, а далі що? На вулицю жити підемо, шукати щастя? Там холодрига така, що перната відразу й дуба дасть.

По: Не дам я ніякого дуба! Але... Справді, що ми будемо на вулиці рррробити, ще й взимку?

Брауні: Що в вас за думки? За нами обов'язково повернуться! Як наші люди нас можуть кинути надовго, ну?

Марс: Ось це ти швидко – то кинули нас, то не кинули. Мовчки, як вони і зробили.

Брауні: Та ну вони злякалися, це нормально, але ж повернутися вони все одно повинні! Вони не могли нас залишити самих...

Марс: А на що це схоже? Не на те, що нас кинули через цю війну? Брауні, нас кинули.

Брауні: Нас не кинули!

Зигмунд плескає, показує «а що якщо люди... померли?»

По (перелякано): Ні! Ні! Що ти таке кажеш! Пррро це навіть і не думай!

Марс (задумливо): Але, що... Що якщо він правий?

Тривожна тиша.

По: Але... Але ми домашні... Ми не зможемо жити на в-в-вулиці!

Брауні: Так, головне – не піддаватися цим сумним думкам!

Марс: Говорить той, хто вчора майже не плакав.

Брауні: Це було вчора, сьогодні – новий день!

Марс: Брауні, ми повинні бути готові до всього.

По: Але- Але я не готова... Я н-не зможу жити на вулиці!

Усі тривожно думають про своє, По дуже нервує, Брауні ходить по колу. Зигмунд плескає, показує «покричіть, може нас хтось почує, візьме до себе»

Брауні: Так, давайте покричимо. Що нам втрачати?

Марс: Гей! Хто небудь! Гей!

Брауні: Люди! Люди! Ми тут!

По: Допоможіть! Допоможіть!

Зигмунд стукає в акваріум. Так продовжується до пів хвилини, звуки людські змішуються з тваринними «няв, гав, чірік».

По: Не працює... Ніхто нас не почує...

Марс: Треба намагатися декілька разів на день, або якщо щось почуємо.

Вибух.

Звірі починають видавати свої звуки, Зигмунд трясеться.

По: Мамо! Мамочко!

Марс: Нам треба сховатися!

Брауні: Але де?!

Марс: Не знаю, може у ванній кімнаті?

Брауні: А Зигмунд?!

Марс: Давайте разом будемо штовхати, акваріум не дуже великий!

Зигмунд переляканий. Тварини підходять до акваріуму.

Далекий вибух.

Марс: На рахунок три! Один, два, три!

Штовхають акваріум до центру сцени, сідають близько один до одного попереду акваріуму.

Світло починає становитися темнішим.

По (обіймає Брауні): Мені так страшно! Мені с-с-стрррашно!

Марс: Не бійся, якщо помremo – то вже буде байдуже.

Гучний вибух.

Марс: Мамо, я не хочу помирати!! Я люблю життя!!

Брауні: Все буде добре, ми... Ми впораємося! Вуф! Треба вірити... сподіватися. Єдине, що не можна відняти в нас силою – це надія. Надія...

Світло плавно але не повільно гасне.

Виє вітер, десь далеко лунають вибухи

Домівка Марса кладеться на землю, на сцені розкидають різні домашні речі, деякі з них побиті – тобто створюється атмосфера пройденого часу та «руйнації». Акваріум повертається на своє місце.

Світло, не дуже яскраве

У центрі сцени в невідповідно великій шапці, якійсь ковдрі (предметах людського одягу та теплих речах) сидять Брауні з Марсом та грають в занадто великі для себе карти (людського розміру). Зигмунд спить, По дивиться кудись «у вікно у втомленому очікуванні», закутана у плед.

Марс: Риба.

Брауні: Я ніколи в цю гру не виграю.

Марс: Ні, ну може колись й пощастить. Часу в нас, як бачиш, безліч.

Брауні: По, чого ти увесь день сидиш там?

По: Я чекаю.

Марс: На кого?

По: На Стюпу.

Марс: Поша, зрозумій, в такі холоди навіть у квартирі важко вижити, а то на вулиці. Це дуже важко прийняти... Але...

По: Ні! Я відчуваю... Я з-знаю, що він живий.

Марс: Тю. Ну, як знаєш.

Брауні: Ну, все ж таки, чудо може трапитися.

Марс: Я вже не вірю ні у що, мій друже. Ні у що.

По: А я вірю! Я... Я вірю, що він прррийде до нас. Апчхі! Він пацюк – а вони живучі.

Дуже гучний вибух.

Зигмунд перелякано прокидається, у процесі діалогу знов засипає.

По: Мамо! Мамочка!

Марс (драматизує): Твою мать, мене контузило! Мене контузило!

Брауні: Марс!

Марс: Що?!

Брауні: Двері!

Марс: Що двері?!

Брауні: Вони відкрилися!

Марс: Що- (дивиться у залу) Двері...

По: Хтось їх н-нам відкррил?

Марс: Сила природи, ага.

По: То пррирода... Кличе нас до себе? Апчхі!

Марс: Не вигадуй! Це вибух був такий сильний, що навіть двері не витримали.

Брауні: То ми...?

Марс: Що «ми»? Ти що, пропонуєш туди? На вулицю?

Брауні: А що ще нам залишається?

Марс: Не знаю... Давай ти підеш, а ми тут поки посидимо. Ти все знаєш на вулиці, ми - ні.

Брауні: Але я ж без повідку ніколи не виходив... Може По краще вилетить, подивиться?

По: Я хворію, куди мені літати! Я навіть кррила не підніму вгору...

Марс: Ладно! Боягузи. Я піду!

По: Ти в-вп-впевнений?

Марс (сумнів): Так! Так? Я готовий. Я сміливий кіт! Я вийду на вулицю! Я вийду і всіх врятую! Я!

Марс іде до краю сцени, різко повертається та йде назад.

Марс: Але не сьогодні. Може завтра.

Брауні: Так! Давайте краще завтра! Може хтось з людей помітить, що в нас двері відкриті, та врятують нас!

Грохот побутових приладів з кухні.

Брауні: Усім тихо. Марс, візьми щось для захисту.

Марс: Що я тобі візьму, м'ячик?

Брауні: Та хоч би м'ячик! Зигмунд, Зигмунд, пст, прокидайся!

Зигмунд прокидається збентежено.

Марс: Ти що, дурний?? Він ж риба! Чим він нам допоможе?

Брауні відмахується. По ховається в клітці, Зигмунд спостерігає, Брауні та Марс «на готові». Виходить Стьопа, усі розслабляються. Зигмунд дуже ліниво та обурено повертається до сну, відвернувшись обличчям від глядача.

Стьопа: Ви кожного разу мене будете так зустрічати?

Брауні: Так а чого ж ти постійно так лякаєш!

По (Віжить до Стьопа): Урра! Стьопа! Ти пррийшов!

Стьопа: Ну а на кого я вас залишу? О, у вас що, двері відкриті? Хтось приходив?!

Брауні: Нажаль ні, вони самі відкрилися.

Стьопа: То ну, хтось може вже виходив?

Брауні: Марс хотів, але...

Стьопа (дивиться на їх обличчя): Я зрозумів. Ну, боятися – в ліс не ходити. Але, як знаєте. Можете й далі чекати «хазяїв».

Марс: Ми домашні, а не дикі, як деякі з нас.

По: Та байдуже на ті двері! Розкажи! Ррозкажи! Що там? Хто там ворог? За що б'ються? Все ррозкажи! Апчі!

Стьопа: Ти що, захворіла?

По: Та ні, це так, застуда звичайна. Ти краще ррозкажи нам усе, що з тобою було, про що дізнався, ну!

Стьопа: Ну... З чого б так почати...

Макс: Говори все як є.

Стьопа: Б'ються наші з якимись... Як їх там... Срашистами, о.

Брауні: Срашисти? Це хто такі?

По: П-п-прибульці?!

Стьопа: Та краще б прибульці. Ні, вони з сусідньої країни.

Макс: То і чого ми з ними б'ємося?

Стьопа: Бо вони на нас напали.

Брауні: Напали?! За що?!

Стьопа: А тут, чесно, сам й не знаю, – усі різне говорять. Але є у них там місцевий узурпатор, такий собі Сліпак Четвертий. Й зовуть цю істоту... Як його там... А! Путлер! Або Путін, в нього купа нікнеймів, я так зрозумів. Особливо часто наші кричать... Як воно там... Пу-тін хамло! Може й не хамло, до речі, але точно на «Х» починається та на «О» закінчується.

Марс: То й що він за персонаж такий? Що йому від нас треба?

Стьопа: Ну як що – захватити, що ще. А причини, хто там, що, як – це вже неважливо. Ціль завжди в них одна. Я таких як він вже бачив. Ми разом з УПА одного сліпака вже вбили, й іншого вб'ємо.

По: В-в-вбили? Апчі!

Стьопа: Нажаль, Поша, з ними по іншому не можна. Якщо б вони розуміли слова – цього всього б і не трапилось.

По: Я ррозумію, але ж...

Стьопа: Поша, це закони природи – або вони нас, або ми їх.

Брауні: То наші люди зараз з їхніми б'ються?

Стьопа: Так, саме так.

Брауні: То треба ж їм допомогти якось!

Марс: Брауні, ну що ми зробимо?

Брауні: Що небудь та зробимо! Скажи йому, Стьопа!

Стьопа (обурено): Нажаль... Тут він правий.

Брауні: Стьопа... Як це так? А де бойовий дух?! Ми не можемо складати лапи!

По: Стьопа... Т-ти щось бачив, так? Щось... Страшне?

Стьопа (дивиться сумними та пустими очима у залу): Я... Я бачив залізних звірів. Величезних, з довгими носами, яких люди ховають серед домів. І ще я бачив як вилітали металеві птахи, дуже дивної форми, але коли ці птахи падали – усе навколо перетворювалася в руїни. Усе горить, горять домівки, дерева... Навіть небо, небо палає! І в цих звірів і птах, в них немає очей. Немає. А коли вони, люди, підходять ближче один до одного, вони починають кидати один в одного якісь дивні темно зелені фрукти... І ці фрукти, вони вибухають тисячами шматочків скла. Але найстрашніше... (тихо) Я бачив як посеред дня падають зорі...

По: Падають? Але... це-це ж добре, так? Можна загадувати бажання, я таке ч-ч-чула.

Стьопа: Ні... Ні, Поша, коли ці зорі падають, єдине твоє бажання, це вижити.

Тиша .

Стьопа (приходить до тями): Але... Не треба сумувати про те, що ми не можемо виправити! Ми... Ми просто звірі. А люди... Вони інші. Куди нам, малим, втрачатися в їхні справи.

По: Але ти сам рррозповідав про свого пра-пра-прадіда, який допомагав Максиму Залізнику, пам'ятаєш? Вони ж не здалися тоді! Вони допомагали! Може й ми щось зможемо зробити?

Стьопа: Так, так, ти права, але вам в ці справи втручатися не треба.

Брауні: Чому це?

Стьопа: Тому що для цього треба бути дикими тваринами... А якщо ти відчув смак такого життя – назад вже шляху не буде. Тому в ці справи я вас не запрошую.

Марс: Пф, ну хоча б розкажи про свої плани, геній шпіонажу.

Стьопа: Ми з Українською пацючою армією плануємо відкрити підземну біолабораторію для розробки нового пацючого мутагену, який виведе новий вид над-сильних пацюків та інших гризунів для подальшого

втручання в каналізації ворога! Також, при успіху наших експериментів, ми хочемо залучити до кампанії повітряні сили – голубів та комарів. І тоді ми будемо непереможні!

Марс: Це все дуже круто, але як ви це плануєте зробити, м?

Стьопа: Ну я тобі що, лабораторна криси? В нас вони для цього є, вони шарють. Ще до нас приєднався один кролик, який до цього рік ховався у вентиляціях лабораторії, де досі тестують на тваринах різні ліки, то він там такого набрався, ууу... Ще трохи кукухой поїхав, але хто б не поїхав – дивитися як твоїх братів катують!

По: Деякі люди такі жоррстокі до нас... Але ж нашим ми повинні допомогти?

Стьопа: Не бійся, мала, все буде добре! Ми впораємося. Перемога буде нашою!

По: Т-ти знов уходиш? Апчхі!

Стьопа: Мені треба бігти. Наступного разу я прийду не з порожніми руками! На кухні побачив, що їжі вже мало стало. І ліків може тобі якихось знайду.

По: Але к-коли ти повернешся?

Стьопа: Через пару днів. А ви тут не мерзніть, окей? Я чув, що наступні три дні буде дуже холодно, а опалення вже й так немає, то... Укривайтеся якимось.

Стьопа починає уходити.

Брауні: Стьопа-

Стьопа: М?

Брауні: Бережи себе.

Стьопа киває та уходить. Звірі задумливо розходяться, сідають.

Марс: То ми що ж тепер... Виходить, приречені.

Тиша.

По: Чому вони нас кинули?

Брауні: Поша...

По (дуже сумно): М-може ми себе погано вели? Може- Апчхі! В-вони образилися на нас за що? Ну чому? Чому, я не ррозумію?

Брауні: Поша, не засмучуй себе поганими думками. Може... Може ти краще нам заспіваєш щось? Ти дуже давно не співала.

По: В мене горрло болить та... Та сил немає. Ані настрою, щоб співати...

Марс: Не про це я мріяв, коли бажав, щоб ти більше не волала вранці. Не про це... Бррр, холодно як стало! Що там Зіна до речі, спить?

Брауні: Поша, розбуди будь ласка Зигмунда, треба його годувати.

Поша повільно йде до акваріуму, Брауні відводить Марса у бік.

Марс: Що таке?

Брауні: Нам треба щось робити, але я не знаю що. Може буде краще вибратися звідси, до якихось людей прибитись, ну? Може я когось приведу сюди та вони нас усіх заберуть?

Марс: Брауні, друже, ти уяви, що якщо нам їсти нічого, люди то що зараз роблять? А якщо вони вже так озверелі, що й нас захотять з'їсти?

Брауні: Та ну, ми ж... Ми ж навіть- Не смачні!

Марс: Це ти так думаєш, а коли іншого вибору немає... Та й сам подумай: якщо *наші* люди нас залишили, то хто інший нас візьме? Кому ми потрібні?

Світло ДУЖЕ повільно починає темніти

Брауні понурюю голову. У час розмови, По стоїть біля акваріума, але її дії не повинні привертати великої уваги.

По дуже повільно повертається та з відчаєм дивиться на Марса та Барні.

Барні: Що таке, По? Що...

До обох доходить: Зигмунд помер. По дуже повільно відходить до своєї клітки, прихиляється до неї. У цей час Барні та Марс намагаються прийняти те, що сталося.

Свищить вітер

Брауні та Марс накривають акваріум чорною тканиною (або ковдрою).

Світло вимикається

Трое сідають поруч під великою ковдрою.

Світло не яскраве

Вітер змінюється на далекі, близькі вибухи

Тварини від вибухів іноді здригають, По заплющує очі, вона дуже слабка, але ніхто не кричить, тільки Брауні іноді видає тихий звук «вуф».

По: Котра зараз година?

Марс: На годиннику вісім вечора.

По: А скільки вже пройшло днів?

Марс: П'ять.

Тиша.

По: А коли він сказав, що повернеться?

Марс (напружено): Він сказав, що не знає.

По: А він сказав, що-

Марс: По! Ти задаєш ці питання по колу! В мене зараз лопне голова! Ні! Він не сказав, коли повернеться, не сказав, чому він пішов, не сказав, що буде робити! І може взагалі він вже не повернеться, розумієш?

По мовчить, тремтять губи.

Брауні: Ну чого ти кричиш на неї? Вона ж маленька, їй важко.

Марс: Нам усім важко! І мені теж важко слухати, коли запитують одне й те саме мільйон разів.

По (після паузи): Вибач...

Марс: Просто не ний, добре?

По: Я... Я н-намагаюся... Але я не можу... Я так втомилася...

Марс: Ти якась... (торкається її лоба) Слухай, ти вся палаєш!

По: Ні, я просто п-перремерзла. Ось і все.

Брауні: А в нас є якісь ліки?

Марс: Ну які? Все давав завжди ветеринар!

Брауні: Дідько, що ж робити тоді...

По: Не н-неррррвуйте про мене.

Брауні: А ти сьогодні поїла?

По: Так, поклювала тррошки.

Брауні: Може давай ще поїси? Ти зовсім слабка, По!

По: Т-треба економити, бо все закінчиться.

Марс: Тоді давайте лягати спати, вже пізно. Чим більше спимо - тим менше хочеться їсти.

По: так, ти прравий, добре...

По намагається піднятися, тяжело встає.

Марс: Куди! Ми спимо всі поруч, зберігати тепло треба!

По: Я... Я хочу п-поспати сама сьогодні. У себе.

Брауні: Поша, не можна-

По: Будь ласка. Я х-хочу... Сама. Я укриюся, все буде добре.

Марс та Брауні переглядаються.

Марс: Ти впевнена?

По: Так, не б-бійтеся. Все гарразд, ну, що вже зі мною станеться?

Брауні: Ну добре... Але якщо почнеш замерзати - швидко до нас!

По: Д-домовилися.

По лягає спати у свою клітку, Марс та Брауні залишаються сидіти під ковдрою.

По: На д-добраніч.

Брауні: На добраніч.

Марс та Брауні мовчать та дивлять у залу.

Брауні: Кіт.

Марс: Пес?

Брауні: Я не можу заснути.

Марс: Я теж.

Брауні: Мені вчора снилося, що до нас повернулися люди. Юля, Леся... Усі. І я стрибав до них, і вони сміялися, і ми всі були такі щасливі...

Тиша.

Брауні: І я подумав: а що, якщо це все сон? Ну, ось це, як ми з тобою сидимо. Що це просто один великий кошмар, і я заплющу сильно очі, і ти зі мною, а коли відкриємо – все буде як раніше, і люди дома, і світло є, і тепло, і Зигмунд... Зигмунд живий... Та я їх плющу, й так сильно плющу, що очі вже болять, але як би сильно не плющив... Я відкриваю – і все як є. Все так і залишається, як би я не намагався прокинутися.

Кіт мовчить, тихо зітхає.

Брауні: Кіт, може... Може ти теж зі мною спробуєш?

Марс: Що? Заплющити очі?

Брауні: Так, прокинутися.

Марс: Взагалі-то... Я б такого раніше не зробив, бо це дурість якась, але, може... Може ти правий? Може це кошмар?

Брауні: Давай, заплющуй.

Марс та Брауні сильно заплющують очі.

Брауні: На «три» відкриємо. Один, два, три!

Відкривають очі.

Брауні: Давай ще раз.

Роблять те ж саме.

Брауні: Один, два, три! Чому не працює? Може ми занадто мало стараємося? Давай ще спробуємо!

Марс: Брауні-

Брауні (робить сам декулька разів, швидко): Один, два три! Один, два, три!

Марс: Брауні! Припини, це... Це не сон, Брауні. Не сон.

Двоє мовчки сидять деякий час.

Вибух.

Марс: І знов шоста ранку.

Брауні: Треба змусити По нормально поїсти.

Марс: Я її розбуджу.

Кіт іде до клітки По.

Марс: Ну що ти, жар-птиця, прокидайся, будемо їсти. (По мовчить) По, прокидайся, пора вставати. Ти що, вибухи не чула? (По мовчить) По? (кіт торкається її) По, прокидайся. По-

Брауні підіймається, дивиться. Кіт робить крок назад, як розуміє, що По вже не дихає. Знову намагається її розбудити:

Марс: По, вставай, прокидайся. Не жартуй так, чуеш? По!

Брауні: Марс? Що таке?

Марс (відходить від клітки): Вона... не дихає.

Брауні (після паузи): Ні... Ні-ні-ні! Ні!

Підбігає до клітки, трясє По.

Брауні: Поша, прокидайся, маленька! Добрий ранок, Україно! Ну? Давай заспіваємо? Поша! Пошенька... Пошенька...

Брауні сідає біля клітки з По, занурю голову у коліна. Тиша.

Далекі вибухи.

Виходить Стьопа з пакетом з їжею:

Стьопа: А чого мене ніхто не зустрічає бійкою, га? Чого такі понурі, чого сидимо кислі, га? А де-

Стьопа бачить накритий акваріум, ставить пакет. Підходить до акваріуму, кладе руку. Після дивиться на клітку По, дуже повільно йде до неї.

Марс: Стьопа-

Стьопа торкається По.

Стьопа: Поша... Ти спиш? (мовчання) Пош, ну ти чого? Тобі зле? Я знайшов якісь ліки, може тобі допоможуть. Ну, Поша, вставай... Будемо співати з тобою, ну? (далі тремтячим голосом, з народної пісні «Сонце низенько»)

Вставай, милая, довольно спати,

Як ми гуляли, будем гуляти...

Поша...

Стьопа, у розпачі, схиляється над кліткою. Брауні намагається увести його в бік.

Брауні: Стьопа...

Стьопа: Коли?

Марс: Сьогодні вночі.

Стьопа (після паузи): Я не прийшов вчора... Я повинен був прийти вчора...

Брауні: Це не твоя провина, Стьопа... Це холод. Вікна вибило, розумієш-

Стьопа: Якщо б я прийшов вчора, приніс ці ліки, вона б могла ще жити. Але я не приніс...

Марс: Стьопа, ну ці ліки може й на папуг не працюють, звідки нам знати. Вже не має сенсу себе винити... Це війна.

Стьопа: А вона називала мене «героем»...

Стьопа мовчки встає. Усі мовчать. Стьопа дістає По з клітки.

Композиція «Сонце низенько» (на гітарі, грає Юрій Паламарчук)

За допомогою хореографії та пластичного руху демонструється, як Стьопа забирає По з собою.

Свище вітер, далекі вибухи

Марс та Брауні так і не сходять з місць, в яких зупинилися при Стьопі. Обидва виглядають дуже слабкими.

Марс: Скільки ще ми так протягнемо?

Брауні: Не знаю. Може... Варто піти на вулицю?

Марс: І куди підемо?

Брауні: Не знаю...

Пауза. (бажано) Наступні слова звучать трохи з відлунням.

Марс: Скажи, чого ти попросиш у смерті, коли вона прийде?

Брауні: Що ти маєш на увазі?

Марс: Коли смерть приходять до тварин, вона завжди запитує на останнє бажання. Один раз, коли я помирав, я побажав народитися у багатій родині. А останнього разу – побувати на луні.

Брауні: І як там, на луні?

Марс: Холодно. Холодно і самотньо.

Брауні: Як на землі?

Марс (слабко усміхається): На землі ще гірше. То... Яким буде твоє?

Брауні (довго думає): Я... Я б хотів...

Звуки, як хтось ходить біля дверей (люди)

Брауні: Це люди?

Марс та Брауні збентежені.

Марс: Це... Люди!

Світло починає становитися теплішим, яскравішим, але фокус тільки на Брауні.

Брауні: Кричи! Кричи, кіт! Люди! Люди! Ми тут! Рятуйте! Люди!

Марс (водночас): Агов! Агов! Люди!

Поступово Марс замовкає, він «не присутній», дивиться в точку.

Брауні: Люди! Люди! Зигмунд, Поша, ви чуєте?! Нас не кинули! Люди нас не кинули! Леся! Леся повернулася! Нас не кинули! Не кинули!

Брауні зі щасливою усмішкою опускає руки.

Брауні: Не кинули...

Світло гасне.

Кінець.